

Průlet Kovidem - tak jak jsem jej zažil

Celé to začalo v pondělí, když mi ráno přišel synek ze školy s pozitivním školním testem, zároveň přišla informace, že s ním mám vyrazit na „velký test“ do Centro-Malenovice. Přijeli jsme tam a já se ozdobil tím povinným zázračným truhlářským respirátorem. Nejprve jsme vystáli padesátimetrovou frontu venku u dveří, za dveřmi nebyl odběr, ale asi necelý metr široká a padesát metrů dlouhá chodba plná lidí. Když jsme vystáli tu chodbu, tak za rohem byla stometrová a za dalším rohem ještě padesátimetrová chodba napráskaná lidmi čekajícími na otestování.. Tak jsem potkal asi tři sta funících nasraně čekajících lidí.. to promořování nelze ponechat náhodě!

V úterý přišel synkův výsledek, že je POZITIVNÍ a že i my se máme dostavit.. Moje žena, nade mnou – kypícím zdravím a náladou 1A – lomila rukama, „že je můj cynismus takového rázu, že ona očkovaná a i to superodolné dítě budou pozitivní a já mezi nimi budu pobíhat coby NEGATIVNÍ.

Ve středu v poledne jsem vyrazil na ten test na výstaviště do Kroměříže, kde to dělají „z auta“ a kam jsem z taxikářské povinnosti už zavezl docela dost lidí, aniž bych kdy pozoroval něco závadného. Ztepilá slečna ve skafandru si vzala moji kartičku a doklady a za chvíli naklusala s testem. Ještě jí říkám „Buďte na mě hodná..“ a ona mě ujistila, že je vždycky hodná a vypadalo to tak, protože mě v pravé nosní dírce opravdu jenom dvakrát zlehka tou špachtlí otřela, to mě ukolébalo.. a pak mi ten hnus vrazila levou nosní dírkou snad až do mozku – rozhodně tedy do té houbovitě kosti na které jsou čichové buňky.

Absolutně to nepůsobilo, že něco stírá, ale naopak že mi tam něco zapíchla. Před „odběrem“ jsem byl zdravím kypící chlapík s náladou 1A a po něm nahrbená troska. Začal jsem z nosu krváčet, hodiny a hodiny, během toho se i nálada odporoučela a ze mě se stal nemocný člověk.. Už to chlístání krve trvalo patnáct hodin (naštěstí ne proudem – tolik krve snad ani nemám) a já jsem věřil zradu. Už jsem během života dostal párkrát do nosu, taky jsem si nos několikrát rozbil, ale nikdy jsem tak dlouho nekrvácel. Že to ta holka měla v něčem namočené!! Vzpomněl jsem si jak nás na vojně učili, že improvizovaná očista po zásahem „bojovou látkou“ se provádí octem. Tak jsem ve tři ráno nasypal do lavóru něco soli, nalil octa, zalil horkou vodou z konvice, hodil přes to osušku a dvacet minut jsem nosem dýchal octové výpary.. Tím jsem krvácení zastavil.

Ve čtvrtek ráno už byla horečka devětatřicet a já jsem vychrchlával krev z plic. Došlo mi, že ten jed stekl dýchací trubicí dolů do plic. Tak zase lavór, ocet, a dýchal jsem dvacet minut zhluboka do plic abych zneutralizoval i ty plíce..

Říkal jsem si.. jak to křičel ten Cyráno??

„Neváhej páže a podej mi meč!
Že jsem jak zbitý a třestí mi hlava?
Hlavní je věřit i když není več.
Dozněla láska? Tak nebyla pravá!
Slzo, rychle steč!
Po zvyku héroú zvyklých znovu vstát a zvyklých na bolest
do tváří vrahů svých křičících:
Myslíte si že snad dostanete mne?
Možná že ano, ale zlomeného NE!“

Nebyl jsem pořád doma, musel jsem i ven, poklidit slepice a další, taky nosit dříví do kamen, abychom neměli zimu. Když jsem byl venku, tak studený vzduch pátil jako oheň. Levá nosní dírka zmasakrovaná špachtlí byla jasná, mnohem zajímavější byla pravá, kde to zdravotnice jenom tak lehce otřela, protože jsem obě „otřelá“ místa cítil, jako dvě malé popáleniny.

Další dny se mi splývají. Vytáhl jsem náladu opět na 1A a byl to naprosto nejlevnější a nejdělsí drak v mém životě. Na teploměru pořád devětatřicet. Jak jsem vylezl z postele a vesele se potácel po obydlí, vařil jsem rodince v kuchyni nejvybranější jídla, svařoval jsem svařák po hrncích a jedl acylpirin. Pokud jde o tu léčbu, tak jediným kontaktem se zdravotnictvím, byl jeden telefonát se zdravotní sestrou jež mi radila Paralen a pak SMS z odběrového místa Kroměříž, že jsem POZITIVNÍ a že se mám izolovat. Věděl jsem, že Kovidáci padají na dehydrataci a tak jsem pil jeden krýgl horké vody za druhým.. Jak jsem v noci ve spánku tu vodu vydechoval, tak se ta vlhkost vsakovala do zdí – takže nade mnou velkou plochou zčernaly obě rohové zdi masívní černou plísní. Čas se mi ajnštajnovsky smrskl na přítomnost.

Co bylo zajímavé, tak se mi v těch horečkách dařilo „řízené snění“, opravdu jsem se mohl ve snu podívat na situace, které mě zajímaly a taky na lidi, kteří mě zajímali. Mrkl jsem i na tu zdravotnici a na ten odběr, zaujal mě její svižný unik z „místa činu“.. Takto jsem ve snění přišel o velkou spoustu témat, ale vynořilo se staronové – tedy úkol: „Buď šťastný za daných podmínek - a dál to rozvíjej.“ Vynořilo se mi v paměti zajímavé téma, odkudsi z médií, kdy kterýsi primář řekl „Virus vždycky zvítězí a sežere plíce na černou kaši!“ nabízela se možnost tuto (vlastně kletbu) zasunout do podvědomí, ale je mi známo, že pak účinkuje desetinásobně.. tak jsem si tu kletbu ve spánku, ze všech stran prohlížel.

Abychom se doma nezabili z důvodu ponorky.. Já jsem spával v té své ledárně s černou zdí, moje žena v obýváku u kamen na gauči, a vysmátý synek drtil počítač ve svém pokojíčku. No ty horečky jsem měl minimálně deset dní v kuse. Prostě to byl boj!

Pak teploty poklesly a já jsem nemohl naměřit žádnou teplotu – tak jsem se „omotal“ kolem kamen a po půlhodinovém měření jsem to vytáhl až na šestatřicet dva. Taky jsem zaběhl do sklepa pro zárožák a pixlu ztvrdlého Primalexu po babičce – ten Primalex jsem ponorným mixérem uvedl do stavu vápenného mléka.. a jako Michelangelo jsem zárožákem zrušil ty černé zdi.

Vypadalo to, že jako Fénix vstávám z popela, jenomže jsem bojem s chorobou ztratil nejenom kus tuku, ale taky dost svalové hmoty.. a dech mám jejda mělký. Tou dobou přišly e-mailem ženě a synkovi diplomy o absolvování choroby. Mě nic! Tak jsem cinknul sestřičce a ta mi jakési vlastnoruční potvrzení podala oknem na ulici. Záviděl jsem ostatním jejich honosné diplomy a tak jsem se pokoušel přihlásit na stránky s těmito potvrzeními, ale telefon, na který mi přece přišla ta SMS o POZITIVITĚ.. nu to telefonní číslo na přihlášení do systému nefungovalo. Tak jsem musel volat na tu jejich nouzovou linku a po velikém čekání a slalomu od „operátorky k operátorce“ jsem nakonec spočinul u paní, která měla tohle v moci – byla pěkně nevrlá, protože tam u mého rodného čísla bylo jenom POZITIVNÍ, ale všechno

ostatní bylo, ze systému vymazáno. Takže to vypadá, že po odeslání SMS to na té odběrové stanici všechno ze systému vymazali - možnost, že bych se po „jejich útoku“ někdy hlásil o potvrzení, jim připadala nemožná. Tedy hleděli zamazat všechny stopy své akce, když jim před mým odběrem počítač oznámil „padesátiletý neočkovaný zmetek s cukrovkou a cévními potížemi – použijte test ze zvláštní krabice“. Ale já jsem „pro svou zálibu“ ve spikleneckých teoriích a použití octa – nakonec protentokrát přežil. Ovšem můj vztah ke zdravotnictví není vztahem důvěry.. a důvodů jsou mraky. Ani můj současný titul „Diplomovaný absolvent a dočasný Áriec“ na tomhle nic nemění.

Regenerace plic..

Můj učitel mi poradil bylinky: květ z Divizny velkolisté, Plicník lékařský, Šalvěj, Kozinec blanitý.

Přátelé dále pak Echinaceu - nejlépe v kapkách

A moje čarovná kniha (Opravdu jsem si musel vzít baterku abych ji v místě „Finis Africae“ nakonec našel) Jo, a vynechal jsem příliš orientální suroviny a recepty, takže na regeneraci plic:

Čaj z čerstvého Zázvoru s medem (a vůbec co nejvíc pití horkých čajů)

Horký pepřný vývar s v něm uvařenými nudličkami..

Česneková polívka štiplavá s chlebovými krutóny (případně i s v ní uvařenými nudličkami)

Česnekové topinky na sádle.